

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **V. Z.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 18.2.2014 č. j. KUZL-9520/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 15.4.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2014, č. j. KUZL-9520/2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu ve Vsetíně ze dne 17.12.2013, č. j. MUVS 7843/2013/12/OSA/Lo, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že v bodu A. výroku je uvedeno jako místo údajného spáchání přestupku „ve Vsetíně, v místní části Luh I na ulici Jasenická, ve směru jízdy od centra do Jasenic“. Takové stanovení místa přestupku je podle žalobce příliš obecné, i

s ohledem na skutečnost, že ulice Jasenická je dlouhá cca 3,5 km a silnice III/05375 je dlouhá cca 13,5 km a je na ní několik úseků, ve kterých je obecnou úpravou povolena nejvyšší rychlost 90 km/h, neboť se nacházejí za dopravní značkou, která označuje konec obce dle katastrální mapy, ale stále patří na území obce Vsetína. Jde tak o zcela nepřezkoumatelně uvedený výrok, které v žalobcem označeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo v jiné věci posouzeno jako nedostatečné pro nepřezkoumatelnost.

Dalším žalobním bodem byla námitka, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vychází z obsahu spisového materiálu. Podle žalobce ve spisovém materiálu není jediná zmínka o provedeném dokazování důkazními prostředky. Z protokolu o ústním jednání je patrná zmínka o provedeném dokazování „podstatnými náležitostmi spisového materiálu“. Rozhodnutí o vině v trestním obvinění musí být v každém případě vydáno na podkladě důkazů. Důkaz je takový důkazní prostředek, který je zákonným způsobem vyhledán, pořízen a proveden. Neprovedený důkaz nemůže být v žádném případě užit jako podklad pro rozhodnutí. Jakákoliv jiná zmínka o dokazování ve spisovém materiálu absentuje. Rozhodnutí tedy bylo vydáno nezákonně, neboť se neopíralo o žádné důkazy.

Žalobce dále namítal, že očekával, že správní orgán nařídí nové ústní jednání za účelem, jednak provedení důkazů, ke kterým by se později mohl prostřednictvím zástupce vyjádřit, ale především za účelem vyslechnutí zasahujících policistů. Očekával, že na základě jejich výpovědí bude objasněno místo spáchání přestupků, které mu byly kladeny za vinu, případně bude prokázána nedůvěryhodnost provedeného měření již během tohoto následného ústního jednání. Uvedl, že měl zájem zasahujícím policistům pokládat otázky ohledně postupu při obsluze měřicího zařízení, neboť se domníval, že při měření obsluha postupovala nesprávně. Této verzi přisvědčuje i skutečnost, že součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení. Vzhledem k absenci protokolu o proškolení ve spisové dokumentaci, lze usuzovat, že měření prováděla osoba, která k tomuto nebyla proškolená, a tedy ani oprávněna. Z uvedeného lze také dovozovat, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Pravděpodobnost, že měření prováděla osoba neoprávněná, nebyla v tomto případě vyloučena. Provedení výslechu zasahujících policistů se zde nabízelo, už kvůli nejasnému stanovení místa a pro objasnění, že měřila osoba proškolená. Správní orgány v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Jestliže žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu.

Žalobce konečně namítal, že postup žalovaného byl nezákonný i v tom, že vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání, respektive chybně posoudil, že správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání nevyzval. Bylo povinností žalovaného, respektive správního orgánu I. stupně, aby v případě, že podané odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzval podatele v souladu s § 37 odst. 3

správního řádu k odstranění vad a doplnění odvolacích důvodů. Žalobce jako odvolatel zcela legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění odvolání, namísto toho žalovaný vydal rozhodnutí, které lze označit za překvapivé. K tomuto podle žalobce chybnému postupu žalovaného, respektive správnímu orgánu I. stupně dodal, že na žádost jeho zmocněnce, aby správní orgán vyhotovil kopii spisového materiálu a spravil ho o termínu, kdy si jej může vyzvednout, přičemž tato žádost byla součástí tzv. banketního odvolání, reagoval správní orgán I. stupně tak, že kopii spisového materiálu zaslal poštou. Takový postup však žalobce považuje za nesprávný, neboť tím fakticky zabránil zmocněnci, aby kopii spisového materiálu převzal osobně a zároveň zkontroloval, zda je kopie spisu kompletní.

Žalovaný v písemném vyjádření k odvolání navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ustanoveními § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. K námitce o způsobu, jak byla označena místa spáchání přestupků, žalovaný uvedl, že v prvním případě bylo místo přestupku označeno slovy „ve Vsetíně v místní části Luh I na ulici Jasenická ve směru jízdy od centra do Jasenic, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h“ a ve druhém případě bylo označeno slovy „ve Vsetíně na silnici III/05735 v místní části Jasenka ve směru jízdy do centra města, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h“. Ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, normuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. V tomto zákonném ustanovení není explicitně stanoveno, s jakou mírou přesnosti musí být místo přestupku označeno. Žalovaný má za to, že i když není místo spáchání přestupků ve výroku rozhodnutí správního orgánu situováno do nějakého jedinečného konkrétního bodu, tak že vzhledem k charakterům přestupků (překročení rychlosti v obci), způsob, jakým správní orgán označení míst spáchání přestupků zvolil, je způsob dostatečný, a vyhovuje dikci § 77 přestupkového zákona. Skutky žalovaného byly popsány do té míry určitě a srozumitelně, že je nelze zaměnit za skutky jiné.

K námitce žalobce, že bylo rozhodnuto bez důkazů, žalovaný uvedl, že v rámci správního řízení bylo nařízeno ústní jednání, kterého se zúčastnil tehdejší zmocněnec žalobce Ing. M. J., u jednání mu byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. U ústního jednání byly provedeny důkazy jednotlivými listinami, které tvořily součást spisu (viz protokol z tohoto ústního jednání). Žalovaný je proto přesvědčen o tom, že proces dokazování proběhl v souladu se zákonem, a že právo žalobce na spravedlivý proces mu upřeno nebylo.

Žalovaný dále vyslovil názor, že nebylo nezbytné vyslýchat policisty jako svědky, neboť skutečný stav věci bylo možno zjistit jiným způsobem (v tomto případě fotografiemi z radaru). Žalovaný současně poznamenal, že správní orgán provedl důkaz listinnými podklady, zejména tedy fotografiemi z radaru, kdy tím již byl skutečný stav

věci zjištěn dostatečně a v takové míře, že provádění jakýchkoli dalších důkazů již nebylo potřebné. Zmocněnec žalobce se procesu dokazování (ústního jednání) zúčastnil, ale výslech jakýchkoli dalších osob anebo svědků nenavrhoval. Krom toho žalovanému není zřejmé, o čem by zasahující policisté vlastně měli svědčit, a co by mělo být jejich svědectvím dokázáno, nebo více, či kvalitněji objasněno. Ke stanovení rychlosti jízdy lidské smysly nestačí, vždy se musí použít nějaké měřidlo – radar.

Co se týče námitek žalobce směřujících k tomu, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k použití radaru, zda měření prováděl proškolený policista apod., žalovaný uvedl, že neví, jak na tyto pochybnosti vlastně žalobce přišel a o jaké své vlastní poznatky nebo zjištění tyto pochybnosti opírá. Policejní podklady neindikují nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti neproběhlo korektně, a ani tehdejší zmocněnec žalobce při ústním jednání nezpochybnil správnost funkčnosti radaru, nevyslovil ani podezření, že by měření rychlosti prováděl neproškolený policista. Žalovaný zdůraznil, že funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí, dojde automaticky k vypnutí přístroje. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 As 29/2011-51. Pokud žalobce nepředkládá žádný dostatečně fundovaný důvod, pro nějž by mělo být měření rychlosti jeho vozidla v rozporu s návodem k obsluze, není nutné ani předkládat osvědčení o odborné způsobilosti, a ani vyslýchat zasahující policisty jako svědky. Tento požadavek žalobce pak evidentně stojí nad limity zásady materiální pravdy.

K tvrzení žalobce, že ho žalovaný nevyzval k odstranění nedostatků jeho banketního odvolání, žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobce je buď vědomě nepravdivé, anebo si žalobce nyní projednáváný případ spletl s nějakým případem jiným. Je sice pravdou, že žalovaný žalobce k doplnění odvolání nevyzýval, nicméně této povinnosti se v souladu se zákonem řádně zhostil správní orgán I. stupně. Učinil tak usnesením ze dne 22.1.2014, kterým žalobce i jeho zmocněnce vyzval k tomu, aby nedostatky podaného odvolání odstranili. Na výzvu však nebylo reagováno a stanovená lhůta uplynula marně. K poznámce v žalobě, že v blanketním odvolání tehdejší zmocněnec žalobce Ing. M. J. žádal správní orgán I. stupně o to, aby mu vyhotovil kopii kompletní spisové dokumentace, žalovaný zdůraznil, že této žádosti bylo vyhověno, kopie spisové dokumentace mu byla v příloze uvedeného usnesení zaslána. Žalovanému proto není jasné, co se tedy žalobci nelíbí a proč proti tomu protestuje, když správní orgán I. stupně udělal to, o čem ho on žádal a navíc mu ušetřil cestu z Prahy do Vsetína, když mu spisovou dokumentaci zaslal poštou.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou k rukám jeho zástupce 10.6.2014 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená krajskému soudu dne 14.4.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 25.2.2014 (§ 72 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že doručením oznámení o zahájení řízení o přestupcích žalobci do vlastních rukou dne 15.10.2013, bylo zahájeno přestupkové řízení ve věci přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu pro porušení ust. § 18 odst. 4 téhož zákona a současně byl žalobce jakožto obviněný, předvolán k ústnímu jednání na 4.11.2013. V oznámení přestupku ze dne 25.9.2013 je uvedeno, že dne 25.9.2013 v 12:01 hod v obci Vsetín na ulici Jasenická ve směru jízdy Vsetín Jasenice byla řidiči vozidla Škoda CITIGO, RZ X, V. Z. naměřena rychlost 76 km/h, což po odpočtu tolerance zařízení činí nejméně 73 km/h. V uvedeném úseku je stanovena nejvyšší rychlost 50 km/h. Měření bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam. Totožnost žalobce byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., a tím je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V poznámce policista nstržm. M. uvedl, že se řidič odmítl podepsat a vyjádřit. Součástí spisu je dále záznam přestupku – fotodokumentace z měření rychlosti, ověřovací list č. 8012-OL-70310-12 Českého metrologického institutu v Brně ze dne 15.11.2012 s platností do 14.11.2013, výpis z evidenční karty řidiče, úřední záznam policisty nstržm. J. M. V oznámení přestupku ze dne 4.10.2013 je uvedeno, že dne 4.10.2013 ve 14:22 hod v obci Vsetín na ulici Jasenická, silnice III/05735 ve směru jízdy do centra byla řidiči vozidla Škoda CITIGO, RZ X naměřena rychlost 66 km/h, což je podle odpočtu tolerance zařízení nejméně 63 km/h. V uvedeném úseku je stanovena nejvyšší rychlost 50 km/h. Měření rychlosti jízdy bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam. Řidič odmítl oznámení přestupku podepsat a nevyjádřil se. Totožnost řidiče byla zjištěna z jeho občanského průkazu a řidičského průkazu. Součástí spisu je dále záznam přestupku – fotodokumentace z měření rychlosti, úřední záznam policisty nstržm. J.S. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 7.10.2013 a předvolání k ústnímu jednání na 4.11.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci došlo do vlastních rukou 15.10.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 25.9.2013 ve 12.01 hod ve Vsetíně v místní části Luh I, na ulici Jasenická ve směru jízdy od centra do Jasenic, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, řídil motorové vozidlo značky Škoda CITIGO, RZ X, nedovolenou rychlostí, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 76 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší

skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 73 km/h, čímž měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více a porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 10.10.2013 a předvolání k ústnímu jednání na 4.11.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci došlo do vlastních rukou dne 15.10.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 4.10.2013 ve 14:22 hod ve Vsetíně na silnici III/05735 v místní části Jasenka ve směru jízdy do centra města, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, řídil motorové vozidlo značky Škoda CITIGO, RZ X, nedovolenou rychlostí, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 66 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/h, čímž měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. V obou předvoláních k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na určené místo, dále poučení o možnosti navrhnout důkazy a vyjadřovat se k nim, o právu nahlížet do spisu, vyjádřit se ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, o právu na zastoupení advokátem či jiným zmocněncem, jakož i možnosti projednat věc v jeho nepřítomnosti. Jedná se o poučení dle § 59, § 37 odst. 4, § 33, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Ve spise je založena plná moc ze dne 21.10.2013, již žalobce zmocnil Ing. M. J. k zastupování ve správním řízení. Správní orgán I. stupně u jednání 4.11.2013, k němuž se dostavil toliko zástupce žalobce Ing. M. J. obsahuje označení listinných důkazů (s uvedením označení místa, kde se ve spise nacházejí), jimiž byl proveden důkaz jejich přečtením. Zmocněnec žalobce uvedl, že doba, která mu byla poskytnuta k seznámení se spisovým materiálem byla dostačující a k věci uvedl, že spisový materiál vzal na vědomí, co se týče přestupku ze dne 25.9.2013, sdělil, že považuje za nutné se sejit s klientem a informovat jej o průběhu řízení a požádal správní orgán o stanovení lhůty, ve které se podrobně seznámí se spisovým materiálem, příp. navrhne doplnit stávající důkazní prostředky nebo navrhne doplnit nové důkazy, a to vše písemně, ve lhůtě, kterou mu správní orgán stanoví. V protokole je uvedeno, že správní orgán určil zmocněnci žalobce lhůtu k doplnění do 15.11.2013 včetně a je v něm poznamenáno, že zmocněnec požádal o kopii listů oznámení o přestupcích, výpis z evidenční karty řidiče, zahájení obou řízení, kdy toto mu bylo poskytnuto. Poté zmocněnec žalobce uvedl, že dále nemá, co by k tomu dodal, protokol je podepsán zmocněncem žalobce a pověřenou úřední osobou. Ústní jednání bylo odročeno za účelem doplnění spisového materiálu zástupcem žalobce. Ve lhůtě do 15.11.2013 se ani žalobce, ani jeho zmocněnec se k věci dále nevyjádřili, žádné důkazní návrhy neučinili. Správní orgán I. stupně proto přistoupil k tomu, že 20.11.2013 sdělil žalobci v souladu s ust. 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, že ve lhůtě do 8 pracovních dnů ode dne doručení výzvy ve specifikovaných úředních hodinách, má právo před vydáním rozhodnutí se seznámit s obsahem spisového materiálu a vyjádřit se k těmto podkladům i ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění s tím, že byly opatřeny veškeré podklady pro vydání

rozhodnutí. Uvedená výzva byla doručena zmocněnci žalobce do vlastních rukou 4.12.2013 a žalobci 25.11.2013. Zmocněnec žalobce, ani žalobce, se ve stanovené lhůtě k věci již žádným způsobem nevyjádřili.

Správní orgán I. stupně následně 17.12.2013 vydal rozhodnutí č. j. MUVS 7843/2013/12/OSA/Lo, jímž žalobce uznal A) vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jehož se dopustil tím, že dne 25.9.2013 ve 12:01 hod ve Vsetíně v místní části Luh I na ulici Jasenická ve směru jízdy od centra do Jasenic, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, řídil motorové vozidlo značky Škoda CITIGO, RZ X, nedovolenou rychlostí, kdy byla orgánem policie naměřena rychlost jízdy 76 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 73 km/h, tedy překročil rychlost v obci o 20 km/h a více, a tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za B) žalobce byl uznán vinný tím, že dne 4.10.2013 ve 14:22 hod ve Vsetíně na silnici III/05735 v místní části Jasenka ve směru jízdy do centra města, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, řídil motorové vozidlo značky Škoda CITIGO, RZ X, nedovolenou rychlostí, kdy byla orgánem Policie ČR naměřena rychlost jízdy 66 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/h, tedy překročil rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dopustil se přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za uvedené přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání. Usnesením ze dne 22.1.2014 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k jeho doplnění stanoveným způsobem ve lhůtě 5 pracovních dnů po doručení usnesení. Usnesení bylo doručeno jak zmocněnci žalobce, tak žalobci osobně do vlastních rukou, oběma 31.1.2014. V odvolání bylo uvedeno toliko to, že s rozhodnutím č. j. MUVS 7843/2013/12/OSA/Lo žalobce nesouhlasí. Na výzvu k doplnění odvolání nebylo ani zmocněncem žalobce, ani žalobcem samotným reagováno. Ze spisu dále vyplývá, že blanketní odvolání obsahovalo i žádost zmocněnce žalobce o vyhotovení kompletní kopie spisové dokumentace s žádostí, aby byl spraven o tom, kdy se může dostavit ji převzít. Této žádosti bylo vyhověno a kompletní kopie spisové dokumentace byla doručena zmocněnci žalobce spolu s usnesením – výzvou k doplnění odvolání dne 31.1.2014. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 18.2.2014, č. j. KUZL-9520/2014. Odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zmocněnci žalobce do vlastních rukou 25.2.2014.

Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení

viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Z výše citovaného ustanovení vyplývá, že výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Dle názoru soudu veškeré tyto náležitosti výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje, když mimo jiné ve skutkové větě obsahuje zcela jasně a určitě místa spáchání přestupků, a to v případě skutku ad A) „ve Vsetíně v místní části Luh I na ulici Jasenická ve směru jízdy od centra do Jasenic, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h“, a v případě skutku ad B) slovy „ve Vsetíně na silnici III/05735 v místní části Jasenka, ve směru jízdy do centra města, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h“. Tvrzení žalobce, že ulice Jasenická je dlouhá cca 3,5 km a silnice III/05735 je dlouhá cca 13,5 km a je na ní několik úseků, ve kterých je obecnou úpravou povolena nejvyšší rychlost 90 km/h, neboť se nacházejí za dopravní značkou, která označuje konec obce, ale dle katastrální mapy stále patří na území obce Vsetína, je tvrzením účelovým. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by k měření rychlosti mělo dojít za značkou signalizující konec obce a v jiném místě, než jak je konkretizováno místo přestupku ve výrokové části rozhodnutí. Pominout nelze v této souvislosti oznámení o přestupcích ze dne 25.9.2013 a 4.10.2013, z nichž vyplývá, že žalobce nic takového před policisty nenamíтал, ostatně vůbec se nevyjadřoval, a nic takového netvrdil ani za řízení před správním orgánem I. stupně, a ani v odvolání. Odkazoval-li žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 28/2010-56, pak podle názoru krajského soudu nejedná se o totožný případ, šlo o situaci skutkově zcela odlišnou. V označené věci šlo o naměření nedovolené rychlosti vozidla, které bylo následně policisty stíháno a s ohledem na námitky obviněného bylo v těchto souvislostech řešeno, kde přesně se nacházela značka signalizující začátek či konec obce a nebylo jednoznačně zjištěné, jakou vzdálenost urazilo vozidlo řidiče, než zastavilo v označené obci a jak daleko se toto místo nacházelo od místa měření rychlosti.

Zcela nedůvodná je i námitka žalobce, že ve spisovém materiálu není jediná zmínka o provedeném dokazování, že rozhodnutí bylo vydáno nezákonně, neboť se neopíralo o žádné důkazy. Jak výše citováno z protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 4.11.2013, tento obsahuje označení listinných důkazů a jejich stručný popis (s uvedením označení místa, kde se ve spise jednotlivé důkazy nacházejí), z nichž správní orgán vycházel při svém závěru, že se žalobce dopustil stíhaných jednání a naplnil skutkové podstaty předmětných přestupků. Jde o oznámení přestupku ze dne 25.9.2013 a 4.10.2013, úřední záznamy, záznamy o předmětných přestupcích s uvedením fotografií vozidla, jímž byl spáchán přestupek a údajů o místě, čase, rychlosti vozidla, ověřovací list radarového rychloměru a výpis

z evidenční karty řidiče. Krajský soud má za to, že důkazy byly provedeny v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu.

Prisvědčit nelze ani námitce žalobce, že v řízení před správním orgánem měli být jako svědci vyslechnuti policisté, kteří obsluhovali měřící zařízení. Krajský soud má za to, že v případě přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti bývá dostačujícím podkladem právě záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam ze silničního rychloměru. Za relevantní nelze pokládat ani zpochybňování správnosti postupu policistů při měření rychlosti. Žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem laser MicroDigiCam, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Správní orgány tak vyšly z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti vozidla, která byla předložena ve formě listinného důkazu. K tvrzení žalobce, že se správní orgán spokojil s minimem podkladů (úřední záznamy), pak k tomu je nutno uvést, že žalobce zcela odhlíží od toho, že úřední záznamy nebyly jediným listinným důkazem, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhaná jednání byla prokázána. Jak výše uvedeno, byly to především listiny obsahující fotografie předmětného vozidla s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a poloze vozidla. Žalobce věděl nejpozději dne 15.10.2013, kdy převzal obě oznámení o zahájení přestupkového řízení, jaká jednání jsou mu konkrétně kladena za vinu a jak si má počínat při uplatnění svých práv. Jestliže shromážděné důkazy (včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti, záznamu o přestupcích, které byly vyplněny na místě samém po ztotožnění žalobce) ve svém souhrnu prokazovaly stíhaná jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, neměl správní orgán I. stupně z vlastní iniciativy provádět další dokazování. Žalobce nebyl dotčen na svém právu garantovaném článkem 6 odst. 1 písm. d) Úmluvy, neboť měl zachovánu možnost navrhnout důkazy, to plyne jak z protokolu o ústním jednání, které se konalo dne 4.11.2013 za přítomnosti jeho zmocněnce, jemuž byla stanovena lhůta k doplnění důkazů do 15.11.2013, přičemž v této lhůtě a ani poté žádné důkazy žalobcem navrhovány nebyly a před vydáním rozhodnutí dopisem ze dne 20.11.2013, který byl zmocněnci žalobce doručen 4.12.2013 a také i žalobci, a to 25.11.2013, bylo žalobci sděleno, že byly opatřeny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu mu bylo sděleno, že má právo do 8 pracovních dnů ode dne doručení výzvy se ve stanovených úředních hodinách před vydáním rozhodnutí seznámit s obsahem spisového materiálu a vyjádřit se k podkladům i ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění. Ani poté žádné důkazy žalobcem navrhovány nebyly a správní orgán I. stupně následně rozhodl.

Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že nebyl vyzván k odstranění vad odvolání, i toto tvrzení je zcela v rozporu s obsahem spisu. Jak výše citováno poté, co žalobce podal v zákonné lhůtě blanketní odvolání, byl správním orgánem I. stupně vyzván usnesením ze dne 22.1.2014, které bylo doručeno, jak žalobci, tak jeho

zmocněnci 31.1.2014, aby do 5 pracovních dnů po doručení usnesení, odvolání stanoveným způsobem doplnili. Vyhověno bylo i výzvě zmocněnce žalobce, aby mu správní orgán vyhotovil kopie kompletního spisového materiálu. Ten byl zmocněnci žalobce zaslán spolu s usnesením k doplnění odvolání a doručen mu byl jak výše uvedeno 31.1.2014.

Krajský soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostaly, zcela dostatečně ve svém odůvodnění se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Správní orgány též správně provedly právní kvalifikaci správních deliktů, když řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí řádně odůvodnily i výši sankce. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 12.2.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**